

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **Tomáš H.**
bytem xxx
zastoupeného Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 16, Praha 1

za účasti: **JUDr. Jana D.**
advokáta xxx
zastoupeného JUDr. Tomášem Homolou, advokátem
se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalované ze dne 12. 1. 2017, č. j. 01-5/17/Vych/mk

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 12. 1. 2017, č. j. 01-5/17/Vych/mk se v rozsahu, v němž bylo žalobci odepřeno poskytnutí kopie kárného rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008 v neanonymizované podobě, pokud jde o jména a příjmení členů kárného senátu**

žalované, kárně obviněného advokáta a jeho právního zástupce v kárném řízení (advokáta), z r u š u j e .

- II. Předsedovi České advokátní komory s e n a ř i z u j e , aby žalobci poskytl informaci uvedenou pod bodem 5) jeho žádosti o informace ze dne 5. 4. 2016, tj. kopii kárného rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2008, sp. zn K 56/2008, a to anonymizovanou pouze v rozsahu jména a příjmení osoby, která byla účastníkem soudního řízení, v němž došlo ke kárnému provinění, pro něž bylo kárné rozhodnutí vydáno.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy České advokátní komory (dále též jen „žalovaná“), jímž byla částečně odmítnuta jeho žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), a to tak, že se žalobci neposkytuje informace požadovaná v jeho žádosti ze dne 5. 4. 2016 a upřesněná ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017 týkající se advokáta JUDr. Jana D., spočívající v zaslání úplného a neanonymizovaného znění kárného rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že úvodní část napadeného rozhodnutí, kterou předseda žalované převzal vyřízení jeho žádosti o informace, je nezákonná, resp. nicotná, již z toho důvodu, že předseda žalované o převzetí věci již jednou rozhodl dříve, a to usnesením ze dne 12. 12. 2016. Nemohl tudíž o jedné a téže otázce rozhodovat znovu.
3. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jelikož v jeho výroku ani jiné části nejsou uvedena právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Ostatně podle žalobce ani slovně vyjádřené odůvodnění napadeného rozhodnutí pod žádné ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. podřadit nelze.
4. Podle žalobce rovněž došlo nedůvodně a neoprávněně k anonymizaci požadovaného kárného rozhodnutí. Omezit právo na informace lze za současného splnění dvou podmínek, je-li tak stanoveno zákonem (podmínka formální), a jde-li o opatření demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost (podmínka materiální). Obě tyto podmínky musí být splněny současně, přičemž podle názoru žalobce žádná z těchto podmínek ve věci splněna nebyla, proto k omezení práva na informace došlo neoprávněně.
5. Podle názoru žalobce je legitimní požadovat informace o tom, který konkrétní advokát byl kárně stíhán, jak bylo o jeho kárném provinění rozhodnuto a kdo konkrétně o něm rozhodoval. Nejde o informace spadající pod zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, uloženou povinnosti mlčenlivosti advokátům v souvislosti s poskytováním právních

služeb ani o povinnost mlčenlivosti uloženou tímto zákonem advokátům, členům a zaměstnancům komory, kteří se podílejí na kárném řízení.

6. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že jde o velmi nestandardní rozhodnutí, které může navozovat situaci a vzbuzovat dojem ohledně korupčního prostředí v podmínkách žalované, kdy část advokátem JUDr. Janem D. pronesených invektiv na adresu jeho klienta Miloslava K. a jeho faktická rezignace na výkon obhajoby při hlavním líčení nebyla shledána kárným proviněním, ačkoli se vůči němu výslovně vymezil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 3 Tdo 839/2009. Zbývající část jednání JUDr. D., spočívající v projevu před odvolacím soudem, sice kárným proviněním shledána byla, ale bylo upuštěno od uložení kárného opatření, čímž vznikla fikce zahlazení kárného provinění. Jediným právním následkem zavrženého jednání JUDr. Jana D. tak byla toliko povinnost k náhradě nákladů kárného řízení. Jméno JUDr. Jana D. figuruje v seznamech bývalých příslušníků Státní bezpečnosti. Žalobce uzavřel, že od samého počátku byla jeho žádost žalovanou vyřizována obstrukčním způsobem, se zjevným záměrem požadované informace neposkytnout nebo jejich poskytnutí na co nejdélší dobu oddálit, a těmito záměrnými obstrukcemi žalobce znechutit a odradit od dalšího vyžadování informací.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě poukázala na rozdíl mezi soudním řízením a kárným řízením podle zákona o advokacii a advokátního kárného řádu. Zatímco soudní řízení je zásadně veřejné a rovněž soudní rozhodnutí se vyhláší veřejně, řízení vedené orgány žalované je vždy neveřejné a neveřejně se rovněž vyhláší jejich rozhodnutí. Zákon o advokacii v § 21 stanovuje advokátům povinnost mlčenlivosti o všech skutečnostech, o nichž se dozví v souvislosti s poskytováním právních služeb. Stejnou povinnost mají i členové orgánů a zaměstnanci žalované, kteří se o takových skutečnostech dozví v souvislosti s kárným řízením. Stejný zákon stanoví, kdo a za jakých podmínek může advokáta mlčenlivosti zprostit. Informace o kárném řízení vedeném žalovanou tak požívají větší ochrany než informace o většině jiných správních řízení. Ust. § 35b zákona o advokacii stanoví, kdy se na advokáta pro účely kárného řízení hledí, jako by se nedopustil kárného provinění, popř. jako by mu nebylo uloženo kárné opatření. Podle žalované se uvedené ustanovení vztahuje i na poskytování informací z kárného řízení. Informace o tom, že byl někdo, na něhož se vztahuje ust. § 35b zákona o advokacii, kárně projednáván, se vztahuje i ust. § 8 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaná nicméně přesto žalobci poskytla informace v rozsahu překračujícím to, k čemu je podle zákona povinna.
8. Žalovaná se současně ohradila proti tvrzení žalobce o politické motivaci jejího postupu. Žalovaná je profesní organizací a vykonává veřejnou správu na úseku advokacie. Činí tak zcela apoliticky a plní přitom pouze povinnosti uložené zákonem a stavovskými předpisy. Není o advokátech a advokátních koncipientech oprávněna získávat jiné údaje, než které jí ukládá zákon. Většina informací, které žalobce požadoval, mu byla dobře známa, což je patrné ze žaloby, a to včetně informací, které žalovaná neměla vůbec k dispozici. Výtky formálního obsahu proto nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, je-li zřejmé, že závěr nového rozhodnutí bude shodný.

Replika žalobce

9. Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalované repliku, v níž zopakoval argumentaci, kterou již uplatnil v žalobě.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

10. Městský soud v Praze vyznamenal podle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. K výzvě soudu uplatnil právo osoby zúčastněné na řízení dne 19. 3. 2018 JUDr. Jan D., advokát. Ve vyjádření ze dne 17. 9. 2018

předně uvedl, že žalobce v posuzované věci zneužívá práva na informace v rozporu s jeho účelem, soud by mu proto měl odmítnout poskytnout právní ochranu. Dále navrhl, aby soud posoudil, zda je žalovaná vůbec povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

11. Dále uvedl, že právo na informace se může ocitnout v konfliktu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů dotčených osob. Mezi těmito právy je tudíž třeba vážit a jedním z nástrojů k tomu je anonymizace osobních údajů, které využívají při zveřejňování svých rozhodnutí i vysoké soudy. Žalovaná tudíž postupovala ve shodě s touto praxí.
12. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila s tvrzením žalobce, že jméno a příjmení nejsou osobním údajem, a že osobní údaje veřejně činných osob nepodléhají žádné právní ochraně. Právo na ochranu soukromí, osobnosti a osobních údajů svědčí rovněž veřejně činným osobám, pouze je částečně potlačeno. Advokát však, jakožto podnikatel vykonávající svobodné povolání, není veřejně činnou osobou a žádnou z jeho činností nelze podřadit pod výkon veřejné činnosti. Advokát tudíž požívá shodné ochrany svého soukromí a osobních údajů jako jakýkoliv jiný podnikatelský subjekt sdružený v profesním sdružení.

Průběh řízení před správními orgány a správními soudy

13. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:
14. Žalobce podal dne 5. 4. 2016 u žalované žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., týkající se profesní minulosti a profesní kariéry advokáta JUDr. Jana D. a kárných řízení, která proti němu byla vedena. Konkrétně žalobce požadoval:
 - 1) *Žádám o informaci, od kdy je advokát JUDr. Jan D. zapsán v seznamu advokátů České advokátní komory?*
 - 2) *Žádám o informaci, jaká všechna zaměstnání vykonával advokát JUDr. Jan D. před zápisem do seznamu advokátů České advokátní komory?*
 - 3) *Žádám o informaci, zda advokát JUDr. Jan D. byl v minulosti příslušníkem bývalé Státní bezpečnosti?*
 - 4) *Žádám o informaci, zda proti advokátu JUDr. Janu D. byla v minulosti Českou advokátní komorou vedena kárná řízení, kdy, z jakého důvodu a s jakým výsledkem?*
 - 5) *Žádám o zaslání kopie kárného rozhodnutí České advokátní komory ve věci sp. zn. K 56/2008, kterým byl advokát JUDr. Jan D. uznán vinným kárným proviněním, kterým poškodil klienta Miloslava K. (jemuž byl ustanoven za obhájcem Obvodním soudem pro Prahu 2) a o sdělení údaje, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci; v případě že bylo rozhodováno i o odvolání, žádám o zaslání kopie také kopie rozhodnutí České advokátní komory o odvolání v této věci.*
 - 6) *Žádám o informaci, zda proti kárnému rozhodnutí ve věci sp. zn. K 56/2008 byla advokátem JUDr. Janem D. podána žaloba k Městskému soudu v Praze a pokud ano, pod jakou spisovou značkou byla soudem projednávána a s jakým výsledkem?*

15. Dne 14. 4. 2016 žalovaná žalobci sdělila, že JUDr. Jan D. je zapsán v seznamu advokátů od roku 1996 a že před tímto datem poskytoval právní služby jako komerční právník. Dále žalovaná sdělila, že komora při zápisu do seznamu advokátů nezjišťuje předchozí zaměstnavatele žadatele a nezjišťuje ani, zda byl zapsán v seznamech vedených Státní bezpečností. Žalovaná pouze zjišťuje, zda žadatel není absolventem např. Vysoké školy SNB nebo v současné době soukromé vysoké školy. JUDr. Jan D. nebyl uznán kárně vinným a nebyl kárně trestán.

16. Dne 17. 4. 2016 podal žalobce proti tomuto sdělení žalované odvolání spojené se stížností na postup při vyřizování žádosti o informace

17. Dne 28. 11. 2016 žalobce podal stížnost na nečinnost žalované a žádost o přijetí opatření proti nečinnosti.
18. Usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk předseda žalované podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. věc sám převzal a rozhodl, že se žalobci poskytují informace uvedené pod body č. 1, 4, 5 a 6 jeho žádosti. Zároveň rozhodl, že se žalobci neposkytují informace požadované v jeho žádosti pod body č. 2 a 3, neboť se týkají JUDr. Jana D., avšak žalovaná je nemá k dispozici. Jako příloha tohoto rozhodnutí bylo žalobci zasláno kárné rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008, v němž byla anonymizována jména členů kárného senátu žalované, kárně obviněného a jeho právního zástupce a účastníka soudního řízení, v němž došlo ke kárnému provinění.
19. Uvedené rozhodnutí předsedy žalované žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze, který jej rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č. j. 11 A 6/2017-40 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s odůvodněním, že žalovaná je povinna posoudit, zda žalobcem požadovanou informaci o předchozích zaměstnavatelích JUDr. Jana D. lze či nelze poskytnout.
20. Žalobce mezitím podal dne 5. 1. 2017 proti rozhodnutí předsedy žalované ze dne 12. 12. 2016 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., v níž se domáhal toho, aby mu požadovaná informace (kopie kárného rozhodnutí) byla poskytnuta úplná (neanonymizovaná), nebo aby o jejím částečném odmítnutí bylo vydáno rozhodnutí.
21. Vyřízení této stížnosti převzal podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. předseda žalované a rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se žalobci neposkytuje informace požadovaná v jeho žádosti ze dne 5. 4. 2016 a upřesněná ve stížnosti ze dne 5. 1. 2017 týkající se advokáta JUDr. Jana D., spočívající v zaslání úplného a neanonymizovaného kárného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008, sp. zn. K 56/2008.
22. Městský soud v Praze žalobu proti napadenému rozhodnutí rozsudkem ze dne 25. 9. 2018, č. j. 11A 73/2017-57 jako nedůvodnou zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek Městského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4As 330/2018-57. Nejvyšší správní soud zohlednil, že členové kárného senátu vystupovali nikoli jako soukromé osoby, ale jako členové kárné komise, která je dle § 41 odst. 1 písm. e) zákona o advokacii orgánem žalované a která podle § 47 odst. 1 téhož zákona vykonává působnost stanovenou tímto zákonem a kárným řádem v kárném řízení. Členové kárného senátu tudíž vystupovali jako členové orgánu veřejné moci rozhodujícího o právech a povinnostech kárně obviněného advokáta. V tomto ohledu je třeba plně přisvědčit stěžovateli. V důsledku této skutečnosti je podle Nejvyššího správního soudu třeba na členy kárné komise žalované nahlížet, podobně jako na soudce, na veřejně činné osoby, o jejichž rozhodnutích může být veřejnost informována podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Při informování o jejich činnosti se proto neuplatní omezení uvedené v § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím a je třeba vycházet z toho, že v případě rozhodnutí těchto osob převažuje veřejný zájem na poskytování informací nad zájmem na ochraně soukromí.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

23. Městský soud je právním názorem, jenž byl vyjádřen v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu vázán (ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.), proto znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházejí řízení před žalovanou z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a při úvaze o postupu podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. rovněž z právního stavu, který je dán v době rozhodování soudu
24. Při ústním jednání dne 20. 6. 2019 zástupci účastníků řízení setrvali na svých procesních stanoviskách, zástupce žalobce odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného v této věci. Zástupce žalované k tomu uvedl, že informoval představenstvo žalované

a poukázal na body [42] až [45] rozsudku kasačního soudu s tím, že žalovaná i nadále trvá na tom, že z hlediska ustanovení §§ 26 až 28 zákona č. 110/2019 Sb. je právo na straně žalované a ta nemá povinnost žalobci požadované rozhodnutí v neanonymizované podobě poskytnout.

25. Žaloba je důvodná.
26. Soud se nejprve zabýval námitkou, že ve výroku ani odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou uvedena žádná právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.
27. Žalobci je třeba v obecné rovině přisvědčit, že podle § 68 odst. 1 jednou z náležitostí výrokové části správního rozhodnutí jsou *právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno*. Rovněž je mu třeba přisvědčit, že napadené ustanovení tento požadavek nespĺňuje, jelikož v jeho výroku žalovaná neuvedla ani příslušné procesní ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. (tj. ust. § 15), podle něhož bylo poskytnutí požadované informace částečně odmítnuto, ani relevantní ustanovení uvedeného zákona vymezující zákonný důvod, pro který bylo poskytnutí informace částečně odepřeno (tj. některé z ust. § 7 až 11). Tato ustanovení současně nejsou obsažena ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
28. Absence konkrétního ustanovení ve výroku rozhodnutí je vadou, nicméně v souladu s judikaturou (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 157/97, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2007, č. j. 1Afs 78/2006 - 38) se jedná o vadu, která nedosahuje stupně, s nímž by zákonodárce spojoval nezákonnost (nicotnost) aktu, nýbrž jedná se o vadu, která může být odstraněna v odvolacím řízení, resp. případně i v řízení před správním soudem. Nikoliv každé rozhodnutí správního orgánu, které neobsahuje konkrétní ustanovení je tak vždy nezákonné. Smyslem požadavku, aby byla ve výroku rozhodnutí uvedena právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno je zajistit, aby adresát rozhodnutí byl schopen zjistit jak a v základní rovině proč, bylo ve věci rozhodnuto. Je tudíž třeba posuzovat v každém jednotlivém případě, zda absence právních ustanovení činí rozhodnutí správního orgánu natolik neúplným, že vůbec nelze seznat, co je jeho předmětem, o čem a jak jím bylo rozhodnuto, či jaká povinnost byla uložena či jaké právo bylo přiznáno.
29. V konkrétním případě tak skutečně soud může dospět k závěru, že absence konkrétního ustanovení zákona je na újmu srozumitelnosti a jasnosti rozhodnutí správního orgánu v takové míře, že je třeba takové rozhodnutí zrušit a vrátit správnímu orgánu, aby ustanovení, podle nichž rozhodl, doplnil. V nynější věci se však o takovou situaci nejedná. Již ze žalobní argumentace žalobce je zjevné, že žalobce byl z napadeného rozhodnutí schopen zjistit, které jím požadované informace mu byly poskytnuty a které nikoliv. Z podané žaloby je rovněž patrné, že žalobce byl schopen s napadeným rozhodnutím, konkrétně důvody, proč mu nebyly poskytnuty veškeré jím požadované informace, věcně polemizovat. Žalobce tak byl schopen účinně hájit svá práva v soudním řízení. Za takových okolností by bylo přepjatým formalismem, pokud by mělo být napadené rozhodnutí pouze pro nesplnění všech obsahových požadavků dle § 68 odst. 2 správního řádu zrušeno. Ostatně takový postup by stěžil mohl být samotnému žalobci ku prospěchu.
30. Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku, že napadené rozhodnutí je nezákonné, resp. nicotné z toho důvodu, že předseda žalované opakovaně rozhodl o převzetí a vyřízení žalobcovy žádosti o informace. V posuzované věci nastala situace, kdy by předseda žalované rozhodoval dvakrát o převzetí jedné a téže věci. Usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 01-263/16/Vych/mk předseda žalované rozhodl ve smyslu ust. § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. o převzetí a vyřízení věci na základě žalobcovy stížnosti ze dne 28. 11. 2016. Jak sám žalobce uváděl, předseda žalované následně ve věci nerozhodl v plném rozsahu, jelikož, nerozhodl o částečném odmítnutí informací – údajů, které anonymizoval v jinak poskytnutém kárném rozhodnutí, jež žalobce požadoval. Žalobou napadené rozhodnutí, před jehož vydáním předseda žalované opět rozhodl o převzetí věci, bylo následně vydáno až v důsledku druhé žalobcovy stížnosti ze dne 5. 1. 2017. Vzhledem k tomu, že tedy žalobce podal dvě různé

stížnosti na postup povinného subjektu, musel předseda žalované o každé z těchto stížností také samostatně rozhodnout.

31. Následně soud přistoupil k posouzení samotného předmětu sporu, kterým je, zda jsou dány nějaké zákonné důvody pro odepření žalobcem požadovaných informací. Konkrétně, zda a případně v jakém rozsahu, mělo být anonymizováno kárné rozhodnutí, které žalovaná poskytla žalobci na základě jeho žádosti o informace.
32. V posuzované věci dochází ke střetu žalobcova práva na informace dle čl. 17 odst. Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) s právem subjektu údajů na ochranu jejich soukromí, které zahrnuje rovněž právo na ochranu jejich osobních údajů, zaručených jim čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny. Vztah mezi uvedenými základními právy je promítnut do § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého platí, že: *Informace týkající osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.* Při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), tudíž povinný subjekt musí vycházet také z právních předpisů týkajících se ochrany osobních údajů.
33. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může povinný subjekt poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona č. 10/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také ustanovení § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění některé z výjimek dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46).
34. Pro posouzení otázky, zda žalovaná měla požadovanou informaci obsahující osobní údaje poskytnout či její poskytnutí odepřít, je třeba zvážit, které ze dvou uvedených základních práv má v kontextu konkrétních okolností posuzované věci převážet. K tomuto posouzení – poměření v kolizi stojících základních práv, je standardně užíváno testu proporcionality sestávajícího ze tří kroků. V prvním kroku je zvažováno kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku kritérium potřebnosti (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), ve třetím kroku kritérium proporcionality v užším smyslu (porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).
35. Není pochyb o tom, že poskytne-li žalovaná žalobci požadované informace, bude tím dosaženo stanoveného cíle, tedy realizace žalobcem užitého práva na informace. Pokud jde o kritérium potřebnosti, žalobce nemůže získat požadované informace jinak, než tak, že jí tyto informace budou poskytnuty, a tím bude vždy určitým způsobem zasaženo do práva na soukromí dotčených subjektů údajů. Kritérium vhodnosti i potřebnosti je tudíž v nynější věci splněno.
36. Podstatou třetího kritéria je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících práv s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. Rozhodnou otázkou tedy je, zda a jak intenzivně by poskytnutí požadovaných informací zasáhlo do práva na soukromí subjektů, o jejichž osobní údaje se jedná.
37. Pokud jde o jména a příjmení členů kárného senátu žalované je rozhodné, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, na který soud v podrobnostech odkazuje, že tyto osoby nevystupovaly jakožto osoby soukromé, nýbrž jakožto členové orgánu veřejné moci, který dle

zákona o advokácii rozhoduje o právech a povinnostech kárně obviněných advokátů. Na členy kárného senátu žalované je tudíž třeba nahlížet, obdobně jako je tomu v případě soudců, jako na veřejně činné osoby. Při informování o jejich činnosti se proto neuplatní omezení obsažené v § 12 zákona č. 106/1999 Sb. V případě těchto osob tudíž právo žalobce na informace převáží nad jejich právem na ochranu soukromí.

38. Ve vztahu k tomuto závěru bylo třeba rovněž vycházet z § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) podle něhož platilo, že *„správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“* Výkon člena kárného senátu žalované nelze považovat za součást soukromého života, nýbrž právě za výkon činnosti spadající do veřejné sféry.
39. Shodný závěr platí rovněž v případě jména a příjmení kárně obviněného advokáta a jeho právního zástupce (advokáta). I v tomto ohledu soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, které je stranám známo. Kárně obviněný advokát se kárného provinění dopustil při výkonu své činnosti právního zástupce v trestním řízení soudním, v průběhu hlavního líčení. Zastupování klientů před soudem přitom představuje typickou profesní činnost advokáta, při níž advokát vystupuje veřejně. Na takto vystupujícího advokáta je tudíž třeba nahlížet ve smyslu výše citovaného ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů jako na veřejně činnou osobu. O výkon profesní činnosti se pak jednalo rovněž v případě právního zástupce kárně stíhaného advokáta. Ani pro anonymizaci těchto údajů v požadovaném kárném rozhodnutí proto nebyl dán zákonný důvod.
40. Jak rovněž uvedl ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud, v případě osoby, při jejímž zastupování v soudním řízení se osoba zúčastněná na řízení dopustila kárného provinění, se naproti tomu plně uplatní ust. § 8a a § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Jméno a příjmení této osoby je v kárném rozhodnutí, které žalobce požaduje, obsaženo právě a pouze z toho důvodu, že kárně obviněný advokát se kárného provinění dopustil v trestním řízení, jehož byla tato osoba účastníkem. Tato osoba se tudíž nachází v postavení soukromé osoby, jejíž soukromí včetně osobních údajů je třeba chránit podle čl. 7 Listiny a § 8a a § 12 zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení s p 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. Na poskytnutí údajů týkajících se této osoby proto žalobce nemohl mít oprávněný zájem.
41. Soud dále zvažoval, zda jsou dány podmínky pro to, aby žalované nařídil, aby žalobci požadované informace poskytl. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že *„[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“*
42. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud dospěl k závěru, že podle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), žádný důvodů pro anonymizaci požadovaného kárného rozhodnutí v rozsahu údajů týkajících se členů kárného senátu žalované, kárně obviněného a jeho právního zástupce dán nebyl. Při úvaze o aplikaci ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. soud však rozhoduje podle právní úpravy účinné v době jeho rozhodování (viz zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 330/2018-57 či rozsudky Městského soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 7 A 280/2011-77), jelikož je při tomto rozhodování prolomen čistě kasační princip, na němž je jinak správní soudnictví vystavěno. Soud tudíž musel posoudit, zda poskytnutí uvedených informací umožňuje rovněž aktuálně účinná právní úprava ochrany osobních údajů.

43. V době mezi vydáním napadeného rozhodnutí a nynějším rozhodování zdejšího soudu totiž nabyla účinnosti nová právní úprava ochrana osobních údajů. Konkrétně se jedná o nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), tzv. GDPR, které vstoupilo v účinnost dne 25. 5. 2018. K tomuto nařízení byla následně rovněž přijata vnitrostátní právní úprava, a to zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), a zákon č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 111/2019 Sb.“), které oba nabyly účinnosti dne 24. 4. 2019.
44. Recitál 47 obecného nařízení o ochraně osobních údajů deklaruje, že *„[z]pracování osobních údajů by mělo sloužit lidem. Právo na ochranu osobních údajů není právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy. Toto nařízení ctí všechna základní práva a dodržuje svobody a zásady uznávané Listinou (tj. Listinou základních práv a svobod Evropské unie – pozn. soudu), jak jsou zakotveny ve Smlouvách, zejména respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, ochranu osobních údajů, svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, svobodu projevu a informací, svobodu podnikání, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i kulturní, náboženskou a jazykovou rozmanitost“.*
45. Již z citovaného recitálu, který plní úlohu preambule právního předpisu Evropské unie, a tedy vyjadřuje základní myšlenky, principy, smysl a účel daného unijního předpisu, vyplývá, že obecné nařízení o ochraně osobních údajů nekonstruuje právo na ochranu osobních údajů jakožto právo absolutní, tedy jakožto právo, které by při střetu s jinými základními právy a svobodami mělo snad automaticky převážet, nýbrž unijní zákonodárce výslovně poukazuje na to, že při střetu tohoto práva s jinými základními právy a svobodami, tj. i při střetu s právem na informace, je třeba postupovat v souladu se zásadou proporcionality
46. Pro posouzení, zda by poskytnutím žalobcem požadovaných informací povinný subjekt nepostupoval v rozporu s obecným nařízením o ochraně osobních údajů, je dále třeba vycházet z jeho čl. 6, který vymezuje, kdy je zpracování osobních údajů (kterým je ve smyslu čl. 4 bodu 2) daného nařízení třeba rozumět rovněž jejich zpřístupnění) zákonné. Čl. 6 odst. 1 nařízení konkrétně stanovuje, že *„[z]pracování je zákonné, pouze pokud je splněna jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu.“* Pro nyní posuzovanou věc je relevantní podmínka obsažená v písm. c) daného ustanovení, podle níž je zpracování zákonné tehdy, pokud *„je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje“.* Právní povinností v uvedeném smyslu je mj. právní povinnost poskytovat informace stanovená - ve smyslu čl. 6 odst. 3 nařízení - vnitrostátním právem České republiky, a to na úrovni ústavního práva Listinou a v rovněž podústavního práva zákonem č. 106/1999 Sb.
47. Zákon č. 106/1999 Sb. byl novelizován částí patnáctou zákona č. 111/2019 Sb., a to mj. jeho ustanovení § 8a. Dosavadní znění tohoto ustanovení nově tvoří odstavec první § 8a, a nově byl do tohoto § vložen druhý odstavec, který stanovuje, že *„[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“* Citované ustanovení je tak obdobou dosavadního ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, jehož znění bylo téměř totožné (zákon o ochraně osobních údajů byl zrušen zákonem o zpracování osobních údajů). Jak soud předestřel výše, advokát, vystupuje-li jakožto právní zástupce v soudním řízení, je osobou veřejně činnou a jeho jméno a příjmení je třeba rovněž považovat za údaje, které vypovídají o jeho veřejné činnosti. Shodný závěr platí, pokud jde o právního zástupce kárně obviněného advokáta, který je rovněž advokátem, a taktéž pro osoby vystupující jakožto členové kárného senátu žalované, neboť ti vystupují jako členové správního orgánu, který je nadán rozhodovací pravomocí ve věcech kárných.

48. Žalobcem požadované osobní údaje, týkající se těchto osob, je tudíž třeba považovat za osobní údaje, které povinné subjekty, podle novelizovaného znění ustanovení § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., za splnění podmínky přiměřenosti (viz test proporcionality výše), poskytnou.
49. Poskytnutí žalobcem požadovaných informací podle soudu nebrání ani ustanovení § 26 až § 28 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, neboť tato ustanovení upravují práva a povinnosti orgánům spravujícím osobní údaje, mezi něž se žalobce zařadí po té, kdy mu údaje budou poskytnuty. Teprve potom bude na žalobci jako na správci osobních údajů, aby se získanými údaji nakládal v souladu s tímto právním předpisem a v případě, že se tak chovat nebude, ponese za své jednání odpovědnost.
50. Soud tudíž dospěl k závěru, že ani právní úprava ochrany osobních údajů účinná ke dni rozhodování soudu poskytnutí požadovaných informací týkajících se členů kárného senátu žalované, kárně obviněného advokáta a jeho právního zástupce v kárném řízení (advokáta) nebrání. Soud proto ve vztahu k těmto údajům postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a žalované jakožto povinnému subjektu nařídil, aby žalobci požadované kárné rozhodnutí včetně těchto údajů poskytl.

Závěr a náklady řízení

51. Soud shrnuje, že dospěl k závěru, že ani podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ani podle právního stavu, který je dán ke dni rozhodování soudu, není dán žádný zákonný důvod pro to, aby v žalobcem požadovaném kárném rozhodnutí byly anonymizovány údaje týkající se členů kárného senátu žalované, kárně obviněného advokáta a jeho právního zástupce v kárném řízení (advokáta), a tedy aby žalobci bylo poskytnutí těchto informací odepřeno.
52. Současně soud dospěl k závěru, že žalovaná postupovala správně, pokud v požadovaném kárném rozhodnutí anonymizovala údaje týkající se osoby, při jejímž zastupování v soudním řízení se kárně obviněný advokát dopustil jednání, které bylo posouzeno jako kárné provinění, a tedy tuto informaci žalobci odmítla poskytnout.
53. Soud tudíž postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., v rozsahu uvedeném v bodu 49. tohoto rozsudku, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a současně žalované nařídil, aby žalobci poskytla požadované kárné rozhodnutí anonymizované pouze v rozsahu údajů týkajících se osoby, která byla účastníkem soudního řízení, v němž došlo ke kárnému provinění.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
55. Žalobce měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů mu proto přísluší. Náklady řízení přitom sestávají jednak z nákladů, které vznikly v řízení před Městským soudem a dále podle § 110 odst. 3 s. ř. s. též z nákladů vzniklých v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Při rozhodování o nákladech soud dále zohlednil, že žalobce byl zastoupen advokátem Mgr. Janem Boučkem teprve ode dne 19. 9. 2018, tedy žalobce plnou moc uvedenému advokátovi udělil až po podání žaloby.
56. Náklady řízení před Městským soudem v Praze a před Nejvyšším správním soudem sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, a nákladů spojených se zastoupením. Odměna advokáta žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.
57. V posuzované věci se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání kasační stížnosti a dvakrát účast při jednání soudu) a čtyři režijní paušály, ve výši třikrát

- 3 100 Kč a třikrát 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Tuto částku soud podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšil o částku 2 856 Kč připadající na DPH, jelikož zástupce žalobce soudu doložil, že je plátcem DPH.
58. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů ve vztahu k úkonu právní služby ze dne 31. 7. 2017 spočívajícímu v podání repliky k vyjádření žalované. Tento náklad soud neshledal účelně vynaloženým, jelikož žalobce v této replice, nad rámec rovněž obsaženého vyjádření k výzvě soudu, které není úkonem právní služby, za nějž by náležela náhrada nákladů, ve zcela převažující míře pouze zopakoval argumentaci již dříve uvedenou v žalobě. Úhradu tohoto úkonu tudíž není možné po neúspěšném správním orgánu spravedlivě požadovat.
59. Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 24 456 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou třicetidenní lhůtu k plnění (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů)
60. Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že nejsou dány předpoklady pro přiznání práva na jejich náhradu. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů tak soud uzavřel, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 20. června 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h v. r.
předseda senátu